

prima instanță - A. Catană
instanța de apel –N.Vascan, E.Clim, I.Cotruță

ÎNCHEIERE

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Bacalu Victor, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Bacalu Victor împotriva Ministerului Apărării privind anularea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat Bacalu Victor, și menținută hotărârea judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 04 iunie 2014,

c o n s t a t ă ;

La 20 decembrie 2012 Bacalu Victor s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Apărării al Republicii Moldova în care a solicitat recunoașterea ca ilegal refuzul Ministerului Apărării privind realizarea dreptului de asigurare cu spațiu locativ și obligarea Ministerului Apărării să asigure cu spațiu locativ în mun. Chișinău pe Victor Bacalu și membrii familiei lui.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, începând cu anul 1993 activează în cadrul serviciului militar prin contract în cadrul Armatei Naționale.

La 30 noiembrie 2012 s-a adresat cu o cerere către Ministerul Apărării privind realizarea dreptului la asigurare cu spațiu locativ din contul structurii militare, însă prin răspunsul din 10 decembrie 2012 i s-a comunicat că Ministerul Apărării, din lipsa de spațiu liber și mijloace financiare, este în imposibilitate de a soluționa problema abordată, iar prevederile actelor legislative ce reglementau asigurarea cu spațiu locativ a militarilor au fost abrogate prin Legea nr.90 din 04 decembrie 2009 pentru modificarea și completarea unor acte legislative și respectiv a fost exclusă obligativitatea Ministerului Apărării de a asigura militarii prin contract cu spațiu locativ.

Afirmă că la 01 iulie 2000, a solicitat de a fi inclus în lista pentru asigurarea cu spațiu locativ împreună cu membrii familiei la locul de muncă, iar în baza raportului și a materialelor prezentate la 01 iulie 2000 a fost luat la evidență pentru asigurarea cu spațiu locativ în mun. Chișinău, respectiv urma a fi asigurat cu spațiu locativ în termen de un an de la data semnării contractului.

După abrogarea Legii privind protecția socială și juridică a militarilor și a membrilor familiilor lor, a cetățenilor care trec pregătirea militară, prevederile legale privind asigurarea militarilor cu spațiu locativ de către structura militară au fost prevăzute la art.21 alin.(3) al Legii cu privire la statutul militarilor, nr.162-XVI din 22 iulie 2005 „Militarii prin contract, împreună cu membrii familiilor lor, sîni asigurați cu spațiu locativ de către structura militară, după ce s-a stabilit necesitatea îmbunătățirii condițiilor de trai, conform Codului cu privire la locuințe”.

Mai indică că contractul legii pînă la momentul actual nu a fost asigurat cu locuință. Dreptul la asigurarea cu spațiu locativ a apărut la data 01 iulie 2000, dată la care s-a stabilit necesitatea îmbunătățirii condițiilor de trai fapt confirmat prin certificatul nr.72/558 din 10 decembrie 2012 eliberat de Direcția cazare, construcții și evidență a Departamentului dotări al Ministerului Apărării și respectiv prevederile legale erau în vigoare.

Consideră reclamantul că prevederile Legii nr.90 din 04 decembrie 2009 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, urmează a fi aplicate numai pentru viitor și numai la asigurarea cu spațiu locativ a militarilor care s-au încadrat în serviciul militar prin contract după intrarea în vigoare a Legii menționate și consideră că Legea nouă nu este susceptibilă aplicării unor fapte din trecut.

Prin încheierea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 01 martie 2013, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 04 iunie 2014 acțiunea înaintată de Bacalu Victor a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014, s-a respins apelul declarat de către Bacalu Victor și s-a menținut hotărîrea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 04 iunie 2014.

La 12 martie 2015, recurentul Bacalu Victor a declarat recurs împotriva hotărîrilor judecătorești, cerînd casarea acestora și emiterea unei noi decizii prin care pretențiile înaintate de Bacalu Victor să fie admise.

În motivarea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, la examinarea ei instanța de apel nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei și a aplicat eronat normele de drept material.

Consideră recurentul că prin decizia emisă i s-a încălcat dreptul al un proces echitabil prevăzut de art.6 CEDO, dreptul la un trai decent, dreptul la locuință și proprietate, drepturi prevăzute de Constituția Republicii Moldova.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. c) și d) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că legea a fost interpretată eronat și a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Prin referința depusă la 10 aprilie 2015 Ministerul Apărării al Republicii Moldova a indicat că instanțele ierarhic inferioare la adoptarea soluției au elucidat pe deplin toate circumstanțele de fapt și de drept, au dat o apreciere justă a probelor din dosar, au aplicat corect și justificativ prevederile normative.

Invocă că recurentul în cererea de recurs nu reiterează temeiurile de drept, ci doar pretinde la reaprecierea probelor. Argumentele invocate de către recurent nu se încadrează în prevederile 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă. A

pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d.94), decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces la 22 decembrie 2014, iar data confirmării recepționării ei nu este cunoscută, astfel se denotă că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 12 martie 2015, este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra

căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de Bacalu Victor în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către de Bacalu Victor, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Maria Ghervas

Dumitru Mardari